

Спускалися ми з Митьком на санчатах. Уже всі розійшлись, а ми собі катаємось. Нарешті вирішили йти додому. Дивимось — дядечко з паличкою до нас прямує.

Мені, — каже, — хлопчики, незручно дуже, але взув я старі черевики, а вони ковзкі. Боюсь, не піднімуся нагору, впаду. Мені дуже незручно, — повторює, — але чи не змогли б ви мене на гору оцю підвезти?

Йому, мабуть, теж додому потрібно було, як і нам.

Ми трохи розгубились — нас дорослі катали на санчатах, це правда, а от ми їх ніколи. Я і кажу:

— Звичайно, можемо! Сідайте, будь ласка.

От веземо дядечка, а він іще ззаду паличкою своєю підштовхує. Тільки виїхали — тіточка якась біжить.

— Що, — кричить, — зламав?

А ми їй:

— Та ні! Він хоч і важкий, але санчата теж міцні, будь-кого витримують. Так що ви не хвилюйтеся, не зламав.

Дядечко засміявся і до тіточки:

— Нічого я не зламав. Просто слизько дуже, от я і попросив хлоп'ят підвезти.

Тут і ми зрозуміли, що вона зовсім не про санчата питала.

Тіточка взяла його під руку, і вони пішли. "Спасибі" сказали.

А ми думаємо: "Раз на гору вже зайшли, то ще раз спустимось".

Спустилися. Стоїмо, чекаємо — може, ще когось підвезти потрібно. Довго чекали — ніхто не просить. Бачимо — бабуся йде. Ми до неї.

— Чи не треба вас на гору підвезти?

А вона ступнула назад і каже:

— Ви вже краще самі катайтесь, а то ще завезете на гору, а там відпустите.

Чи то вона так пожартувала — незрозуміло.

Ми тоді ще раз з'їхали. Вже стемніло, а нікого так і нема.

Ми й пішли собі додому.

"Нічого. — думаємо, — завтра теж прийдемо кататися. От тоді, може, кого-небудь і підвеземо!"